

גָּלְיוֹן ב'

העולם - ינואר 1942

DOLPHINS

שניהם ייש למצו לדרה. ראשית – עולים הנוציאים על צמישלטם בהפתוחות השכליות, בשקיידתם, בכשרונותיהם המסתוריים, בידיעת שעורם ולעמן וכידעת השבות הורות. והסנה השניה היא, כי הנוצרם, מוצאים להם נקל דרך לקופות הכנסיות, ולכיספם הכאים מחוץ' בכלל. ודרך אללה חסימות לפני מישלטם.

שאלת מעבה של הארץ בחות ווגורה לעתיד אינה מתייצבת לפניו
המשכילים העربים אלא בקשר עם עמדתם של היהודים – כבושיםם
שיופיעו בהם. נמצא שהצעינות וכל עגפי עבודה – הפלישקה הצוונית
באנגליה ובאנגליה, הצלחה לאירן-ישראל, ההתיישבות, מפעלי יהודים ל민יהם
– אלה וכל המסתעף מהם הם התוכעים בראש וראשונה את תשומת לב
העתוניות. היחס לממשלה הארץ נבחנים ונבדקים לאור השאיות הצויניות
החשקפה הזאת. מיש המשילה נחרין המשכיב. יחס של עזון לצוינות
על-פי מסקנות הבדיקה הזאת נחרין המשכיב. יחס של עזון לצוינות
לעבדות יהודים בארץ, הקשר שהוא קובל בין עניינים אלה ובין הערכות
מעשי הממשלה מורת תשומת-הלב שהוא מקודש לשאלות אלה – הם
אפוא הראי הנאמן לפ्रצוטו של העזון. וכשם שהחחות המופרן בעניין
היהודים והחדרנות הדתית ביחס לממשלה הם סמן מובהק לטוג אחד של
עתונים, כן החתUlמות מ„שאלת הצוינות“ והעדרא-ההקפדה בנגע
לפעולות הממשלה הם השרוט הבולט ביותר ביותר באפסים של בני הסוג השני.
מהו נבעת החלטה שיש לקבוע לנבי העתונות העברית בארץ.

על הסוג הראשון נמנים כמעט כל העתונות הנפוצות ביזה ומרוכז
החשמפה. אלה הם: אל-פרטן (הכרמל) בחיפה, אל-פלשטיין (פלשטיינה) ביפו,
ביזה-אל-מקדס (בית המקדש, אחד ממשות ירושלים בערבית) בירושלים.
לסוג זה דוח שיך גם העתון אל-עבא (הברק) שהויה יוציא ברישילים בתור
כל-מכתאו הרשמי של הוועד הפועל אשר ל"כנתה הפלשטיינית" (וירדה
של מנפי הברית המושלמית-הנוצרית) ונונגר לפני חדשים אחדים מהוחר
אמצעים. התקפה בלתי-פוסקת על מעשי העזינים ובכינוייהם ועל המஸלה
התומכת בהם היא התקין-הראשי למארים, לשימושם, למכתבים ולידיעות
שבעתוניום האלה. יש עזים שהתקפה נערכת בעקב נגד והממשלה ורק
דרך-אגב נורקים חצים גם כיהודים; ויש שהחדר נעשה להפוך, המכ לפיק
זמן והמאורע המרכז'-ישראלית בעתוں העברים באין' ומגנול',
הנמתחת על הממשלה הארץ'-ישראלית בעתוں העברים באין' ומגנול',
יראה הדבר כמובן, שהממשלה הנאשמת על ותורם בה ריבים וחובבים
לערבים תופת רק לגנאי ולא לשבח מעדם. ואולם אין הוא הזרב. וכמה
שיתאמין הנציג לת匿名 חקונים ולקבוע חוקים לטבות הארץ בטור כל-או
גם לטובות תושבייה העربים ביחס, לא יציררו מעשו בעניין העתונאים
הערבים. אלה ימצאו בהם תמיד פסל צווני. אם אסר הנציג ווועצת חברה מן
הארץ לומן ידו למן עאמורה פתואומית של המחוירם — הרי
לדעת העתוונים, נעשה הדבר אך ורק כדי להוויל את הלוחם לעוליים היהודים
מחוזרי-האמצעים. אם התרסורה המולקה לעבדות צבוריות של הממשלה
גנרטון לחקון הדרכים ולטליות בכישים חדשים — עבדות שרבנן נעשה
על-ידי קבלנים פרטימם בעבודה ערבית — הרי שוב נעשה הדבר אך ורק כדי
להעסיק את הלוויים ולהבשיר את העליה. אם היפויו את עבר הורדן עם
ארץ-ישראל והשליטו עליו את האמיר עבדאללה — הותה בזה הובנה

ציר פולני בארץ-ישראל
מלונדון נתקבלה ידיעה פרטנית, שהמוחיר הראשי של המלאכות הפלנית
לליה, ד"ר גיאORG אדקמבייך, נחמנה למשרת סוכן דיפלומטי וקונסול
שלים.

לעאלת הנמל בארץ-ישראל

הממשלה הארצישראלית הזמנינה אתך המומחים לבוא אל הארץ, לקבוע
המקום המתאים ביותר לבניין נמל גדול (יפו או חיפה).
מהו מה ביפו
ליק"ג מודיעים בטלגרמה מא"י, מיום 17 לינואר, כי נקבע פרצה
מה לרגלי הלוינו של פק"ר המשטרת, טכפיק-כבי, שנמצא הרוג ולא
בידי מי נהרג. השלטן מתח חיש על כמה וכמה עבירות יהודיות
אותם כמאסר. בשעת ההלוויה התנהלה פלגמת ערבים על יהודים –
חילו מהלומות ומכות בינויהם. אך הגנדרמיה והאנגלית נורזה להתרעם
ר ונמרה שמה קין למחרה.
טכפיק-כבי נודע כפקוד נאמן למשמרתו ובימי הפלעות ביפו של מאי
היויל' ברבה להשכיתם את הגנות ולחטוף את הסדרים.

העטונות העברית בארץ-ישראל

כיוון זהה אין בארץ-ישראל עתון ערבי המונה גם עשר שנות-קיטום. העתונים שהגנווּוּ כמעט לNeil והנסכוּוּ בימי המלחמה ורוק עם כבוש הארץ נחדרו. ועליהם נוספו עיתונים חדשים, אשר צצו והאחד והשני הדתיזוּROT שתקפה את הארץ. מלאה יש שנגנווּוּ מטעם המשילה שחדלו יצאת מהסור אמצעים. השעה עתונים ערבים קיימים עכשו בארץ. מכל אלה רק אחד הוא עתון יומי – לسان-אלה – שם ביפו ושם בחיפה. יתרם יוצאים פעם או פעמיים בשבוע, אם כי על-פי גדרם בירושלים. יתרם יוצאים פעם או פעמיים בעודרים – וגם נאפים שכנים הם לסתות תונות הווייתן. יש עתונים אשר וזה שנים מתנוססת תחת שם חכובות: עון יומי הוציא לעת עתה פעמים בשבעי".

כדי להבין את סבב השפעה המלאכותי בעתונות יש לזכור את הבדלי הדת והפנסיה, המrstקים את הקומץ הערבי בארץ-ישראל לعدות פורשות לעצמן, ומתחמם את הקנאה הצרה לעיר המגזרים, השורה בקרוב תושבי הארץ כמו כל עם היושב על אדמתו. השפעות חוץ שונות הפעולות בחים הפליטים שכארין גם הן מצטרפות לחשבון. נמצא שכל אחד משתי העדות הנוצריות הגROLות – האורתודוקסית והקתולית – יש או רון מזח, המשמש בערך את בני העדות הללו בארץ ובאזורות הסמכות. הממשלה הצרפתית אף היא רואה צורך לוחט בעתון אחד, למען יעמוד על משמר ענייה. וכל אחת בשלוש הערים, אשר נמצאו בהן אנשים יהודים „לטשין בשכט סופר“ ותוכנשיותם לרוד ולנהל עתו, הקיימו להן במות משלחן.

כנגד זה יש לROUT, כי הצעאת עתון מן המני הרגיל בעיתונות הערבית באירוע ישראל אינה כרוכה בהצעאות בנות וכיסויים טנניים מוכבבים. עתון כוה עצים בגולן. עובדים בו על-הרבך רק שני אנשים, העורן – הוא גם בעל העTHON – ועוזו; הם הממלאים את כל עמודיו העתו זדה העישים את כל יתר ה庄בודות – הנהלת והרופים, ההגהה, המו"ט עם החותמים, הנהלה החשבונית וכו'. בעל העTHON הוא על-הרבך בעל בית-דעתם, העוסק בו בזמנם גם בעבודות דפוס וגילות. מתכבים מעדים אחרים, איןם עולים בשכר-סופרים: כתוביהם רגילים למעואת מפקם בריאות דבריהם ברופים. מכתבים מלחנים מחו"ל-ארין, אם יש כללה, לקוחים הם על-חרום מתון מכתבים פרטיאים שנתקבלו בעירו או בחג יידיז של העוזר. בחספתקה החומר לעתון מלalias תפקיד חשוב עתוני מערים הגדולים ועתוני בירות אירופה הדנים בשאלות הארץ. מאדרים שלמים נעהקים או מלהרים כלשונים, כל השיטות, וכייד נידבה נתן להם מקום על עמודי העיתונות המקומית. תלגרמות נתנות רק כמה אלא לשם מלחתה כאיב המשותף. „אםנס, הצינות היא סבנה לארכנו, ואולם היא למדתנו דברים אשר לא ידוענו. היא למדתנו קנתה המולדת, היא נפחה לנו את החברת הלאומית, היא אהדתו“. – כתוב ערבי פלשtinyani אחד מצטיים. – דרישת שלטן בית לחושבי ארין-ישראל, הדרישות הקיצניות לבטל את המנדט, התחת הדברים כלפי אנגליה על טלא שמרה את דברה לערכיט – כל אלה כפי שהם מונחים ומונתקים בעיתונות, מקרים אלפיים. מדברי עורך עתון אחד יש לשפט, כי אל' היה עתונו נפיין במספר של ארבע מאות נסחות, היה עתריו בטוח. רום העומנים, אם לא כלם, אינם נושאים את עצם, אלא נחכים כדי אוו' לנחתה, איזה מקור חיוני, איזה פרנס שכיר המוציא את הפסום בדראים היודיעות רק לו או על-ידי הוודים העזומים עתה בראש התנועה הצוררת לנו.

צד אחר, השווה מכל העיתונים הערבים שבארין, ראוי לחשומת-לב מיוודהת. עוריכם של העיתונים, ביל' יזען מן הכלל, הם נצרים. גם אם נביא בחשבון, כי האחו של וודע-קרוא בקרוב הערבים הנוצריים נבוח הוא לאין ערך מהו שבקרב המושלים, לא היה עדר ויה שкол בוגר מיעוט הנוצרים לגבי המושלים – מספר הריאת שאנם בערך לשכויות מספר של הארכונים, בכלל וזה בני הור הנטראות שאנם ערבים. וגם גני שמספר קוראי העיתונים מבין הנוצרים שווה בערך למספר הקוראים המושלים, גם או גראה שלטונו הגמור של הנוצרים בעיתונות תמה.

לטמן פה לתנועת השחרור הערבית, להוכיח לעולם כל, מתוך הנזון 2 שיעשה מעבר חורן, שהוא חבל-ארץ פרוע ושם, כי אין הערכות מוכשרות לשפטן-עמי וכי על כן דרישותיהם בארץ-ישראל מופרות. באחת – הכלל הוא לגלות את הגורם הציוני בכל מעשה ומעשה של הממשלה. וכך כל זה מודים העתונים בגלוי: „כל דבר מוקשה בפוליטיקה של הממשלה הנוצרית הגROLות – האורתודוקסית והקתולית – יש או רון מזח, המשמש בערך את בני העדות הללו בארץ ובאזורות הסמכות. הממשלה הצרפתית אף היא רואה צורך לוחט בעתון אחד, למען יעמוד על משמר ענייה. וכל אחת בשלוש הערים, אשר נמצאו בהן אנשים יהודים, „לטשין בשכט סופר“ ותוכנשיותם לרוד ולנהל עתו, הקיימו להן במות משלחן.

על-פי הדוגמאות האלה לדוגמה ולפירושים שהעתונים מטаг והחולמים בכל מעשה של הממשלה יכול למלוד קל-וחומר על הגומחות והסוכסיט התנויות בהם נגע למה שנעשה בעולם. עתון ולא רק בעניינים שבין ערבים ליהודים, או בין ערבים לממשלה, גם בעל העTHON – ועוזו; הם הממלאים את כל עמודיו העתו זדה העישים את כל יתר ה庄בודות – הנהלת והרופים, ההגהה, המו"ט עם החותמים, הנהלה החשבונית וכו'. בעל העTHON הוא על-הרבך בעל בית-דעתם, העוסק בו בזמנם גם בעבודות דפוס וגילות. מתכבים מעדים אחרים, איןם עולים בשכר-סופרים: כתוביהם רגילים למעואת מפקם בריאות דבריהם ברופים. מכתבים מלחנים מחו"ל-ארין, אם יש כללה, לקוחים הם על-חרום מתון מכתבים פרטיאים שנתקבלו בעירו או בחג יידיז של העוזר. בחספתקה החומר לעתון מלalias תפקיד חשוב עתוני מערים הגדולים ועתוני בירות אירופה הדנים בשאלות הארץ. מאדרים שלמים נעהקים או מלהרים כלשונים, כל השיטות, וכייד נידבה נתן להם מקום על עמודי העיתונות המקומית. תלגרמות נתנות רק כמה אלא לשם מלחתה כאיב המשותף. „אםנס, הצינות היא סבנה לארכנו, ואולם היא למדתנו דברים אשר לא ידוענו. היא למדתנו קנתה המולדת, היא נפחה לנו את החברת הלאומית, היא אהדתו“. – כתוב ערבי פלשtinyani אחד מצטיים. – דרישת שלטן בית לחושבי ארין-ישראל, הדרישות הקיצניות לבטל את המנדט, התחת הדברים כלפי אנגליה על טלא שמרה את דברה לערכיט – כל אלה כפי שהם מונחים ומונתקים בעיתונות, מקרים אלפיים. מדברי עורך עתון אחד יש לשפט, כי אל' היה עתונו נפיין במספר של ארבע מאות נסחות, היה עתריו בטוח. רום העומנים, אם לא כלם, אינם נושאים את עצם, אלא נחכים כדי אוו' לנחתה, איזה מקור חיוני, איזה פרנס שכיר המוציא את הפסום בדראים היודיעות רק לו או על-ידי הוודים העזומים עתה בראש התנועה הצוררת לנו.

צד אחר, השווה מכל העיתונים הערבים שבארין, ראוי לחשומת-לב מיוודהת. עוריכם של העיתונים, ביל' יזען מן הכלל, הם נצרים. גם אם נביא בחשבון, כי האחו של וודע-קרוא בקרוב הערבים הנוצריים נבוח הוא לאין ערך מהו שבקרב המושלים, לא היה עדר ויה שкол בוגר מיעוט הנוצרים לגבי המושלים – מספר הריאת שאנם בערך לשכויות מספר של הארכונים, בכלל וזה בני הור הנטראות שאנם ערבים. וגם גני שמספר קוראי העיתונים מבין הנוצרים שווה בערך למספר הקוראים המושלים, גם או גראה שלטונו הגמור של הנוצרים בעיתונות תמה.

העולם

מי יותר מבכולם יש בו שמיין מן העתון האנתרופי. דבר היהות העתון יומי וכשחונו של העורך, אפרהים נג'ד, גורם לכך. בעבי הקוריה של שאלת היהודים משתדל העתון שלא להזכיר. אך אין הוא רואה את האפשרות להשתמט מהבעת דעה בעניין עקיי בשאלת הבית הלאומי והברות בלפה, והוא מביע את דעתו בישיללה. כמו כן השתדל העתון במשך זמן רב שלא להזכיר בוכחות של מנהיגי התנועה הציורית לדרכו בשם העם. ואולם לחוץ דעת הקהל הכריח גם אותו להזכיר, כי "הכטניה הפלשינית היא כיום הקבץ המאורגן היחיד שיש לנו בארץ לשם פעולות פוליטיות לאומית". הוא מתח ביקורת על מעשי הווער הפועל וחמשלchner למיניהם – אך מחשיכות אין הוא גורע. וכך והוא פוגע גם ביהודים, ועתים מפארם הוא יידיעות קצורות ומיקוטעות, ביאות עובדות ומספרים בלבד, על העליה והעכודה היישובית. מוחזק לשאלת היהודים מרבבה העתון לעסוק בפוליטיקה, ואת עקריו אפשר להעמיד על שניים: ראשית – נאמן הוא למישלחה הבריטית, תומך בתוקף במונרט ובמנץ על אישיותם של הנציג ושל פקידי המושלחה הגרמנית. שנית – נאמן הוא למשפחת השרייך ממפה ושליט ליטדריות של ארצאות ערבי תחת דגל מלך חנגן. אך אין הוא שונה בחלים ובחערת, ובלתמת הממשית של העربים אין מפריז. חחנגן, ארם-נזרים, עבר הירדן הן שלוש עמדות שהערבים – בעורת אנגלי – כבשו להם, אומר נג'ד. עלייהם לבן את מרצם לבצור העמדות הללו, לעשותן למדינת ערביות מתקונות. אל מהם לדוחוק את הקץ בדרישות קציניות בארץ-ישראל, בטרם דוכשרה להן השעה. הדבר רק ימיט שואה קודם-ללא הדת. אחדות הדת היא המסדר אשר עליו תבינה האחוות הפליטית. אחדות הדת בין העربים אם רוצח הוא להחשב על חם הערבי המועט הנוצרי בינו לבין ולאות, עליו לקבל את דין של המזיאות ולעבד שכם מבחינה גוועית ולאומית, עליו לקבל את הדין של המושלחת המושלחתית. אחד עם אחיו המושלחים כלנו" – נפלט פעם מעטו של נג'יב נצר.

"פלטשין" ו"בית אל מקרים" – ציון שניהם הוא אנטישמי בהחלט. מעוני הערבים עומדים הם על גטס הבית עם המושלמים לשם מלחמה פוליטית, אך רוחקים הם מרעוונות ה"התבוללות" אשר ה"ברמל" מטיף להם. גם אין הם נוחים אחרי חלומות ההתחדרות עם ארצות ערבי השכנות, מפחד, חטמיה כים האישלם. הם רוצים להיות ערבים-לאומנים, נאמנים

סניף יהודי של אגודה חבר-העמים

סיפורו של היק"ב מודיע כי בקרוב יוצר סניף יהודי של "אגודה חבר העמים". היסוסו לסניף והה廷ינה חקנותיהם של ועד הצירים בפריז ושל העתון את מישפטו לפני עמדתה של צרפת. העתון את מישפטו וממשלת מצטפא פמל נעשה עתון וזה מבשר נצחותו של חברית בין צרפת ומשאלת מישפטא פמל בקרוב ערבי של חמוץ הטעביה התרוכז'ופה לגענוועים אל תורכיה" נמדה שישנם בקרוב ערבי אידין-ישראל. הוא הדרין ביחסו של העתון לבני בית השדרף מטה — מלוי חנן וארכט-נהרים והשליט של עבר הירדן — לכלם נוטר הוא את ישנת צרפת. אם החל עתון זה בזמן האחדן לנוכח יותר כבוד באחרון — באמור עבדאללה — אין זה בא אלא לאמת את המשועות, כי היחסים בין ממשלת טוריה הצרפתית ובין האמיר חוטמי.

הריצאות ב"שאלת היהודים" באוניברסיטה בהמברג

האוניברסיטה בהמברג יעדה חמש הריצאות של מלומדים מפורסמים על "שאלת היהודים": את החרצתה הראשונה קרא בשבת שעבר הפרר פסור פרנץ אופנהימר. נושא הריצאותו היה "היהודי והמדינה". האולם היה מלא מפה אל פה.

המריצה קבע את היסוד המשפטី העברי במדינה של וממנו לשמור על כיוויהם של המועטים ומהת מבחינה זו בקורס חvip על השלטונות הגරניים. בין יתר הדברים התקיף את משרד המלחמה בגרמניה על הסטרטטיקה המוויפת שהוזיא בדבר "היהודים במלחמה". מן היהודי בתוך המדינה הורה עבר המרצה אל היהודי בארץ, והזהיר — שלא לחת פתחון פה להציג את הדרין על אלף שנות גלותנו אם גם נעשה עניל לטעותים שיחיו עפננו, משפט וכח שווה לכל החושבים — עקר קבוע הוא לנו בבר מהיותם, ומשום זה טפעל תרבותי באמת הוא מפעלנו בארץ-ישראל.

בית אלטקרות מלא תפקוד נוסף. הוא כל-מכטאה בלתי-הדרשי של הקונסולטיה הארפית בירושלם. כנון זה מצויה הוא להיות מליצה של ערפת ולהן עליה בפני התנכלות עתונים אחרים, המבקרים חכופות ונמרצות את מעשי השלטון הערפי בטורייה. יש מסכת שאלות, אישר בכלן חרוץ העתון את מישפטו לפני עמדתה של צרפת. כך, למשל, משנכרת הברה בין ערפת וממשלת מישפטא פמל נעשה עתון וזה מבשר נצחותו של חמוץ הטעביה התרוכז'ופה לגענוועים אל תורכיה" נמדה שישנם בקרוב ערבי אידין-ישראל. הוא הדרין ביחסו של העתון לבני בית השדרף מטה — מלוי חנן וארכט-נהרים והשליט של עבר הירדן — לכלם נוטר הוא את ישנת צרפת. אם החל עתון זה בזמן האחדן לנוכח יותר כבוד באחרון — באמור עבדאללה — אין זה בא אלא לאמת את המשועות, כי היחסים בין ממשלת טוריה הצרפתית ובין האמיר חוטמי.

לטוג העתונים שאנו עמודים בו יש ליחס גם את שני עתוני הכנסיות: "רכיך-צחווון" (שומר ציון), שהוא עתונה של הפטריקיה הלטינית ו"מראת" אל שרק" (רויא המורה), עתונה של הפטריקיה האורתודוקסית. שניהם עוסקים הרבה בעניינים פטניים של נסיבותיהם, אך מפניהם הם גם דרי מקום לשאלות הארץ הבלתי. העבעון הדתי בולט יותר בראשון ופחות בשני. "רכיך-צחווון", ביחסו ליוזם, מכתא באופן קיצוני וחריף בימור את השנאה לישראל שהותה מאו ומעולם נחלתם של רכיבים מראשי הכנסייה הקתולית. עתון זה עומד בקשרי אנטוינטיה עם הנטיקן ועם הקתולים נגי ארץ-ישראל המתוופפים בו.

"מראת אלשיך" אינו מושבע לשנתה י"ש ישראל ולאיבת הציונות. הפטרייקיה דאורותoxicית (הונינט) לא יצאה במלחמת-תנופה על היהודים. סכובות חמירות, שלא בגין המקום לעמוד עלהן, גרמו במקצת לדבר. גם לעתון עצמו היו אויל אילה קשורים עם יהודים, ואם כי ה-"פוליטיקה הציונית" של בריטניה נחשبت כעוזת-דרין גם בעינויו, מתחפק הוא רק כהבעת יחתנו זה בדרכיהם כלליים, מבלתי עשות את ההתקפות על היהודים לגרסת יוס-יומ. בוגרנו וה נראה בו אמונה להטיח את דעת קוראיו מענייני פוליטיקה ולהפנותה לשאלות פחות חריפות כשאלות מצח בחיי הספר, עניין הצעקה וכדומה. כוה עומר „מראת אל שורך“ על הגובל אשר בין שני הסוגים שהבדלנו. לסוג השני שוכבים אותם העותונים, אישר יחסם ליהודים ולציונות והוא שtown או נטראלי, ולטמפלר – ויחס של תמייה או גם הערצת. אלה הם „לען אל ערָב“ (לשון ערבית) בוישלם, „אל נפִיר“ („השופֵה“) בחיפה ואל אחריו (הידייעות) ביפו. מכחינת המדרגה התרבותית והאיקות העותונאית עולה הראשן על שני האחוריים לאין שער. אך על-פי קנה-המדה שבחרנו עומדים הם במחיצת אחת.

אין עותונים התומכים ביהודים. יש רק ככל שאים מתנפלים עליהם. מזעא שהם מטעלים בalgo מגוף השאלה, אינם מכירים במצוותם ומשתדרים עזין את קוראיםם בדברים אחרים – על-פי רוב בדברים של מה-בכך. עזון כ„אחים“ יבול, לטישל, למיטס מאמר ראש שמו „המקדים יישן יאריך ימים“ או „השקייה“, או تحت מקומות מאמר אש" תרגום ספרו קטן מן העותונות הארכאית הולה, כגון „מושאים בשל על“. בעthon כ„אלנפִיר“ משמשים עניינים בשאלת השאט בת באנס או בחשיבותו של המדע (מככללו) חומר למאורים ראשיים. בו כומן ובאותן ערים יוצאים עותונים מלאי חנויות מרעישות על מומות היהודים או קטרוג חריף על המטפל. הייש להטפל על בחורת הקראו?

אך לא תמיד עולה בידי עותונים אלה להתחמק. הפרעות של אכיב ותרוף" א הכריחו את אל נפר לשנתה את טumo ולהגנם אל מקהלה הצוררים. אזו הפטיק העותון להתראות שוב כידותם של היהודים, כי החלש את הוונפליזון. שנויים אלה אופיינם הם לעתוניים בני הסוג השני ואת סבתם לא יקשה להבini. כאמור, עומר „לען אל ערָב“ במדרגה יותר גובהו משני העותוניים אחוריים שהוכרנו. בעצם עלה הוא על כל יתר העותוניים הערכיהם שבארץ

פרק שילך לפון מינכהוין

הטניפ הוניאי של הקון השילוחית הגרמנית החלית פה אחד לחת את הפרם, שיקבע השנה בשבייל לוייקון גרמני לבנים פון מינכהוין. משוחרר וזה ידוע בספרות הגרמנית בבלדות היפוט שחבר, ובועלמן נחרפסם בספרו „יהודה“, שנתקשת בציורי הצעיר הציוני אפרים לילן. מינכהוין הוא גרמני לאומי נלהב ונמנה על המפלגה „הגרמנית הלאומית“, אף על פי כן יצא בדברים חריפים כנגד מושבת האנטישמיות ונגר בנזיפה בחברי טפלנות העורדים לטשובה זו. משום כך התחילו בני מפלנותו עוינים אותו.

לוט וברון לתינה בברלין

על הבית נומר 22 ברוחבייהיים (טובן שטולסה), הבית שמתוכו יצא לעולם כרך שירו הראשונים של הינה לפניו מאה שנים, הושם לוחזקון למשורר. הלוחן נעשה ברונה ומתקאר את חמוןת הטישור בבחורותן.

ה-„אגודה“ מטמערת

„אגודה שלומי אמוני ישראל“ חובעת במפגיע מהנהלת ה-„גינויט“ בורשה, שחתן לבאי כחה מקום בהנהלת ה-„בנק להקמה“ שנוסף שם מטעם ה-„גינויט“ האמוריקאי ולא – חגיש את עצמותיה לפני הנהלת ה-„גינויט“ המרכזיות אמריקות.